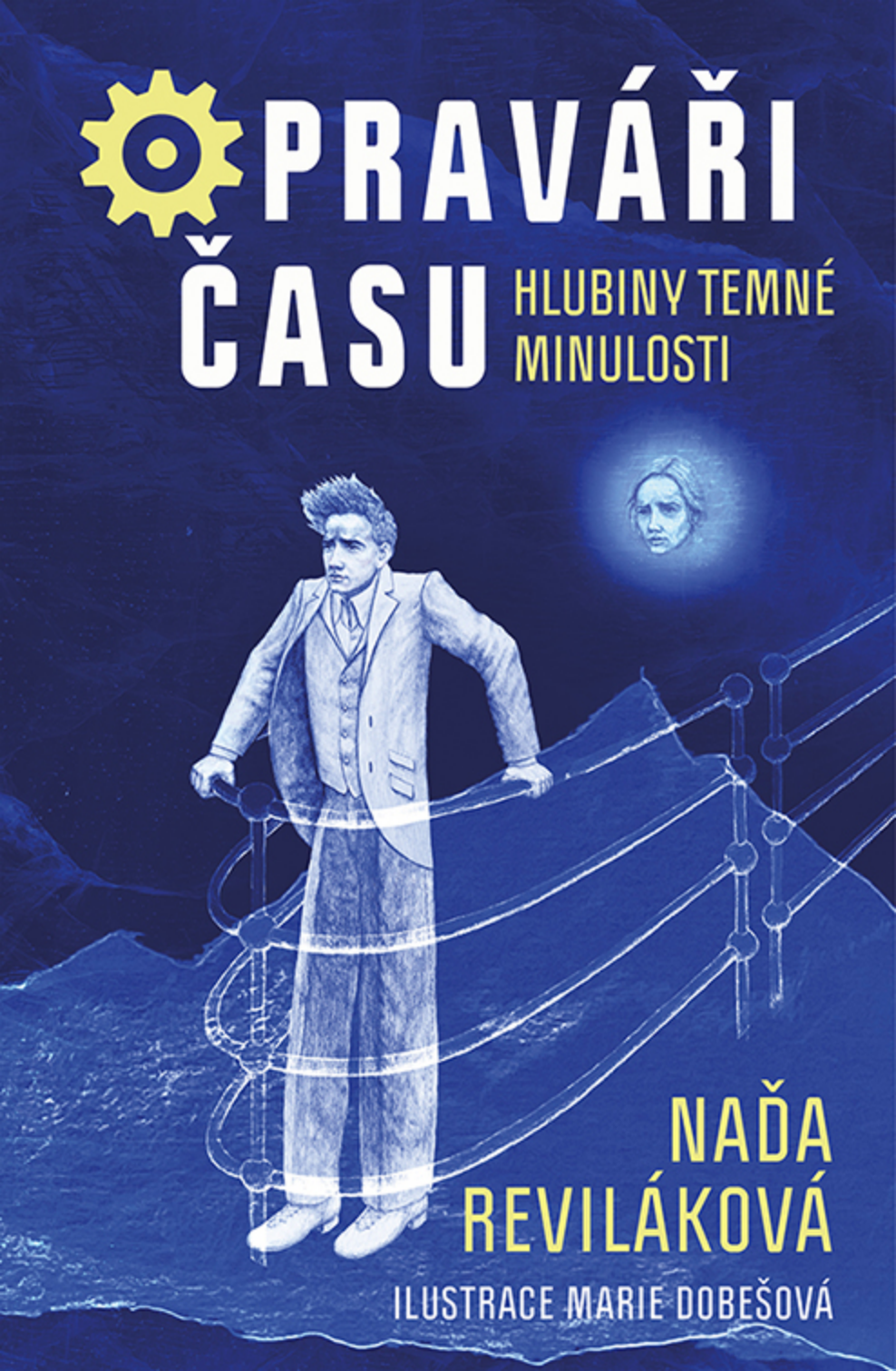
PRAVÁŘI ČASU

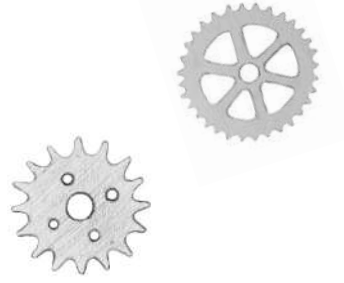
HLUBINY TEMNÉ MINULOSTI

NAĎA REVILÁKOVÁ

ILUSTRACE MARIE DOBEŠOVÁ

OPRAVÁŘI ČASU **3**

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Naděžda Reviláková, 2026
Cover and Illustrations © Marie Dobešová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7322-0 (pdf)

NAĎA REVILÁKOVÁ

PRAVÁŘI ČASU

HLUBINY TEMNÉ MINULOSTI

ILUSTRACE MARIE DOBEŠOVÁ

drobek

Nezahrávejte si s časem!
Čas je hravý a na oplátku si pohraje s vámi…

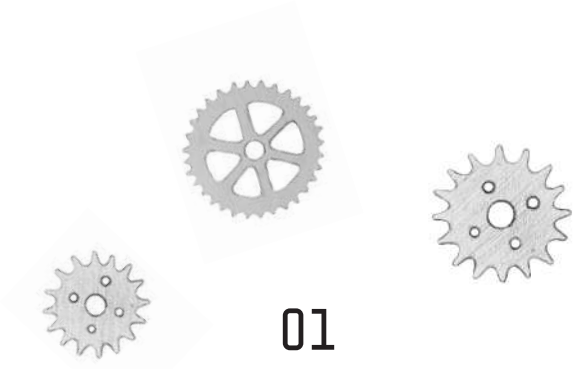
PROLOG

Vzpomínáš si, kde jsme naše hrdiny opustili v předchozím dílu?

Mirek s Majou zachránili planetu před ničivou jadernou katastrofou, která měla přijít v roce 2456. Jak to dokázali? Podařilo se jim „přehodit výhybku“ na trase dějin. Místo jaderné energie se prosadila sluneční. Jenže záchrana Země je zase rozdělila. Mirek zůstal v budoucnosti se svými rodiči, kteří bez jaderného výbuchu neměli důvod před celosvětovou katastrofou uprchnout do minulosti. Nikdy se s ním tak nepřesunuli časem do jedenadvacátého století.

Mirek před svým návratem do budoucnosti Maje slíbil, že ji co nejdřív zase navštíví. Časoprostorový zkrat však způsobil, že na ni zapomněl. Úplně zapomněl! Opravdu úplně? No, možná ne tak docela…

01

Kdesi na planetě Zemi v roce 2471

„Mirku, slyšíš, vstávej!“

Otevřel oči. Stála nad ním Maja. Překvapeně zamrkal.

„Majo? Co tady děláš?“

„Na to bych se spíš měla zeptat já tebe. Co ty tady děláš, když máš být někde úplně jinde?!“

„Ale kde? kde?!“ zakřičel na ni Mirek naléhavě.

„Odpověď najdeš v Dášeňce,“ usmála se Maja tajemně a natáhla k němu ruce. V první chvíli měl pocit, že ho chce obejmout, ale místo toho ho chytila za ramena a zatřásla s ním.

„Mirku, slyšíš, vstávej! Za chvíli musíme vyrazit,“ zavolala znovu. Hlas měla ale najednou jiný a její tělo se začalo rozplývat.

Ten hlas, který před momentem slyšel, ve skutečnosti nepatřil Maje. Ale přesto byl známý. Máma. To ona se nad ním nakláněla. Mirek rozespale otevřel oči. Byl to jen sen. Zase. Sen o té zvláštní holce, kterou naživo nikdy neviděl, ale přitom má pocit, že ji hodně dobře zná. Maja. Zjevuje se mu ve snu stále častěji, s tím milým úsměvem a pokaždé se stejnou otázkou. Proč prý není tam, kde má být? Ale kde, to mu neprozradí. Vždycky jen opakuje jakousi nesouvislou řadu

čísel. I když, moment. Dnes mu vlastně řekla něco nového!

Mirek zívl a protáhl se. „Mami, nevíš, kde bych mohl najít Dášeňku?“

„Netuším. Co to má být?“ máma stála nad postelí a nechápavě hleděla na syna, který se nejspíš ještě úplně neprobral z nějakého bláznivého snu.

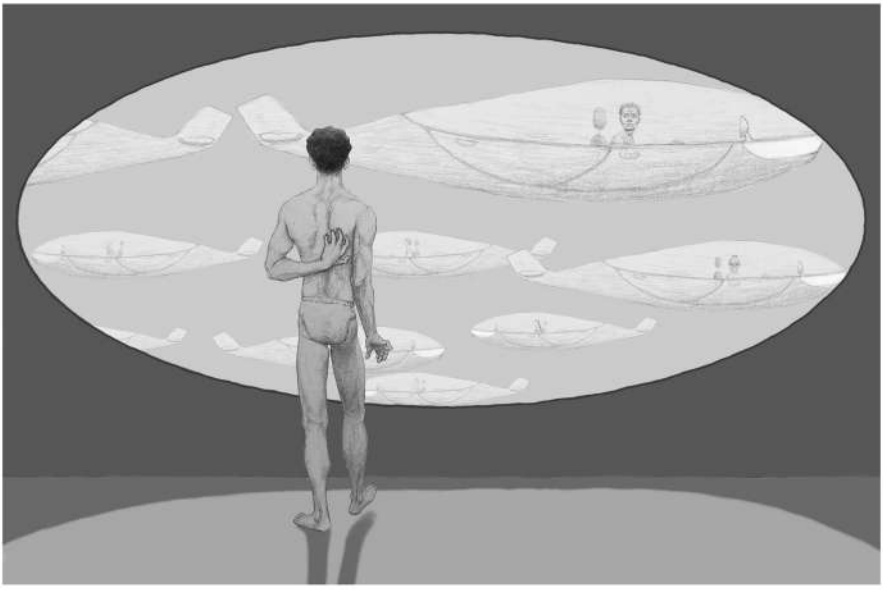
„To bych právě potřeboval vědět,“ povzdechl si. „Nemohla by ses zeptat Osiny?“ zaprosil Mirek a posadil se na posteli. Máma se na chvíli zahleděla do prázdna. Vypadala, že se na něco usilovně soustředí. Pak ale zavrtěla hlavou.

„Budeš se muset zeptat Oskara. Osinka je zrovna zaneprázdněná. Prochází recepty. Musí podle nich objednat víkendový nákup. Raději ji nebudu vyrušovat, nebo budeme mít tu tvoji Dášeňku v sobotu na talíři.“

Máma se omluvně usmála a odběhla zpátky do kuchyně.

„No jo,“ povzdechl si Mirek a zavolal už jenom na její záda. „Když já se takhle po ránu blbě napojuju.“

Už mu ale neměl kdo odpovědět. Radomila zmizela v chodbě jejich létajícího bytu. Mirek vstal z postele a popošel k oknu. Tak kdepak asi dnes budou? Nad oceánem? Nebo v pralese? Těsně za oknem na něj ale zírala cizí tvář. A hned vedle další. Jako by se ocitl za výkladní skříní. Zvědavci si pobaveně prohlíželi rozčepýřeného kluka ve slipech, který právě vstal a pokoušel se podrbat levou rukou na pravé lopatce. Mirek rychle vyslal myšlenkový pokyn a levitující křeslo z rohu pokoje připlulo k němu. Přikrčil se za něj. Znovu pohlédl ven a zrakem sklouzl na ulici jakéhosi města, na které jejich létající dům právě ten den zakotvil. Byl na ní docela provoz. Viděl nejméně čtyři úrovně létomobilů nad

sebou a ty nejvýš se vznášely přímo před obřím oknem jeho pokoje. Jejich posádky Mirka zvědavě pozorovaly.

Usadil se na křeslo, které jim zakrývalo výhled, a zavřel oči. Soustředil se na instrukce pro svého osobního asistenta, kterému říkal Oskar.

„*Dášeňka*," ozvalo se v jeho hlavě vzápětí, „je kniha od spisovatele Karla Čapka, který žil ve dvacátém století. Vypráví o živočichovi z čeledi psovití. Pes byl jedno z nejstarších domestikovaných zvířat. Od jeho chovu se v druhé polovině dvaadvacátého století upustilo a lidé dali přednost mezidruhovým klonům domácích mazlíčků známým jako ‚kočkopes'."

Mirek pozorně poslouchal, ale stále nechápal, co má s tímhle tvorem společného on. A hlavně ta záhadná Maja. Výklad však pokračoval.

„Autor sleduje první týdny života psího mláděte neboli štěněte jménem Dášeňka. Psi byli původně určeni

ke službě člověku. V tomto případě to bylo naopak. Dášeňka svého pána zcela ovládla – a on dělal všechno, co chtěla ona."

To zní celkem děsivě, pomyslel si Mirek. Skoro jako když kdysi lidstvo téměř ovládla umělá inteligence. Naštěstí do ní včas nasadili virus dobrotivé oddanosti a preventivně snížili její IQ na 120.

„Z pohledu dnešní doby je kniha *Dášeňka* jedinečný obrázek soužití člověka a zvířete, které už neexistuje – stejně jako zmizely papírové knihy," uzavřel hlas v jeho hlavě.

Mirek si povzdechl. „Hmm, a co má mít tahle *Dášeňka* společného s holkou, která se mi vkrádá do snů? Vím o ní jediné – že se jmenuje Maja."

Kupodivu i na tuto otázku znal Oskar odpověď.

„Jeden exemplář prvního vydání knihy *Dášeňka* obsahuje věnování autora jisté dívce jménem Maja. Je uložen v digitální databázi *Muzea lidmi psané literatury*."

Mirek zpozorněl. „Opravdu?" vyhrkl. „A co přesně v tom věnování stojí?"

Hlas v jeho hlavě okamžitě odpověděl: „Pro Maju, nejlepšího člověka na světě. Ať se brzy postavíš na vlastní nohy. Karel Čapek."

Mirek se zamyslel. Tak tohle mu chtěla ta tajemná Maja ze snu říct? Že pochází z dvacátého století a zná se se spisovatelem Karlem Čapkem? A dokonce mu musí být hodně blízká, když o ní píše, že je nejlepší člověk na světě. Že by to byla jeho dcera?

„Karel Čapek neměl děti," oznámil stručně Oskar, který využíval přístup ke globální síti všech znalostí pětadvacátého století. Svého osobního asistenta měl každý obyvatel planety Země. Dostal ho ve formě čipu v šesti letech, tedy v době, kdy dříve začínala školní docházka.

Mirek se zamyslel. Vůbec netušil, jak si má Čapkovo věnování vyložit. Není náhodou ta Maja trochu namyšlená a sebestředná? Jediné, co mu chce sdělit, je, že je nejlepší člověk na světě?

„Není v té knížce ještě něco, čeho se můžu chytit?“

„Ano, opravdu, tato kniha obsahuje další důležitou informaci, která do ní byla dodána až po vytištění,“ zazněla mu v hlavě odpověď.

„A to má být jako co?“ zpozorněl Mirek.

„Tečky pod písmeny první kapitoly vytvářejí šifrované sdělení.“

„Fakt. A co tam stojí?“ vyhrkl Mirek napjatě.

„Kaprova 48.“

„Kaprova?“ zopakoval chlapec nechápavě.

„Jde o mluvnický tvar od slova ‚kapr‘ – něco, co patří kaprovi,“ doplnil Oskar. „Kapr byla ryba. Lidé ji jedli hlavně na Vánoce a předtím ji vypustili v koupelně do vany jako domácího mazlíčka.“

„Počkat… oni jedli svoje domácí mazlíčky? A ještě k tomu na Vánoce?“ Mirek znechuceně kroutil hlavou.

„Ano. Byl to jeden z podivných vánočních zvyků. Mezi další patřilo například podpalování vánočního stromku prskavkou – předtím ho lidé pečlivě nastrojili a postavili doprostřed obývacího pokoje.“

Mirek z toho nebyl moc moudrý. Vánoční stromek si každý rok s rodiči vypěstovali v květináči z rychle rostoucích smrkových špejlí. Po Vánocích ho vystřelili pomocí meziplanetárního praku k Marsu a něco si u toho přáli. Proč by ho měli podpalovat, nechápal. Teď ho ale zajímalo něco úplně jiného.

„Co znamená to číslo 48? Počet těch ryb?“

„V určité souvislosti, pokud se jedná o informaci z dvacátého století, může jít o adresu. Tedy o označení

domů za účelem jejich vyhledání. V té době ještě domy vzduchem necestovaly jako dnes," upřesnil Oskar.

Mirek chápavě kývl. „A kde ten dům stál ve dvacátém století?"

„Praha, hlavní město Československa, země ležící v srdci střední Evropy," zněla odpověď.

Československo sice Mirek znal jen z encyklopedie, ale stát Evropa existoval i v současnosti.

„V Evropě kdysi žilo mnoho různých národů," slyšel vysvětlující hlas v hlavě. „Její obyvatelé si kreslili hranice mezi státy, kterými se od sebe oddělovali, a pak se dohadovali, jak celou Evropu zase spojit. Hlavní vývozní artikl byly odpadky, kterými nakonec Evropané pokryli okolní kontinenty. Než se přišlo na způsob, jak je levně dopravit na planetu Mars. Od té doby se popelářům začalo říkat Marťani."

Mirek rychle zatřepal hlavou. Tohle už byly informace, které k nalezení dívky jménem Maja opravdu nepotřeboval.

„Dobře," řekl polohlasem. „Takže v Kaprově ulici v Praze ve státě Československo byl ve dvacátém století dům číslo 48. A můžeš mi vysvětlit, proč bych v tom domě měl být já?"

V tomto případě ale Oskar mlčel. Na tuhle otázku Mirek od svého vnitřního asistenta už odpověď nedostal.

* * *

Do jeho pokoje znovu nakoukla máma.

„Mirku, jak to, že nejsi oblečený? Pospěš si, ať to stihneme."

Teprve v té chvíli si uvědomil, že nastal den, na který se tolik těšil. Rodiče mu k šestnáctým narozeninám

přichystali pořádné překvapení. Výlet do roku 1912. Projede se nejslavnějším parníkem, který kdy existoval! Jmenoval se Titanik. Mirka staré lodě vždycky zajímaly, rád si listoval globální encyklopedií a probíral s Oskarem jednotlivé typy plavidel, jejich konstrukci a vnitřní vybavení. Ale aby se na některé mohl projet? Stát na palubě a nechat si šlehat vítr s kapkami slané vody do tváře? To byl prostě sen, který snil už jako malý kluk. Jenže cestování časem za účelem turistiky bylo povoleno až od osmnácti. Existovala ovšem výjimka. V případě doprovodu zákonnými zástupci a ke vzdělávacím účelům bylo možné se na některá místa a do některých bezpečných období dějin vypravit už dřív. Proto byl pro něj tenhle dárek k šestnáctým narozeninám takové překvapení. Bude si moct prohlédnout Titanik na vlastní oči!

Kvůli té záhadné snové Maje by na to málem zapomněl. Už v deset mají být v cestovní kanceláři. Tam obdrží instrukce a společně s průvodcem se Mirek, jeho matka Radomila a otec Ctirad vydají do roku 1912. Když o tom teď tak přemýšlel, to je přece taky dvacáté století. V té době nejspíš mohl žít Karel Čapek. Žila tehdy i Maja? Mohl by ji na Titaniku třeba dokonce potkat?

„Kdy Čapek napsal *Dášeňku*?“ zeptal se rychle.

„V roce 1933,“ zněla odpověď. O dvacet let později. Na Titaniku tak Maju nejspíš nepotká. A pak ho napadlo ještě něco. Vzpomínková databáze snů! Nikdy v ní sice nelistoval, ale zrovna teď by se mohla hodit.

Zavřel oči a začal na Maju intenzivně myslet. Tak intenzivně, až si vybavil její snový obraz. Soustředil se na každý detail, který se mu za těch posledních pár měsíců do snů vkradl. Blonďaté vlasy v culíku. Dlouhé modré kalhoty, tričko s nějakým obrázkem. Když už si

byl jistý, že nic dalšího z paměti nevyloví, dal Oskarovi pokyn, aby si podobiznu Maji stáhl a nechal ji projet encyklopedií. Třeba se o ní dozví něco, co zatím přehlížel.

„Osoba rodu ženského, věk přibližný odhad patnáct let…“ spustil hlas v jeho hlavě. V popisu nebylo nic, co by Mirek nevěděl, až najednou… „Tričko s motivem filmu *Propast věků*, premiéra 30. března 2024…“

Mirek se zarazil. Motiv na tričku? To vypadá jako dost dobré poznávací znamení. Rok 2024? Ale to je přece už jednadvacátém století.

„Kdy umřel Čapek?“ zeptal se Oskara.

„Podle oficiálních údajů 25. prosince 1938.“

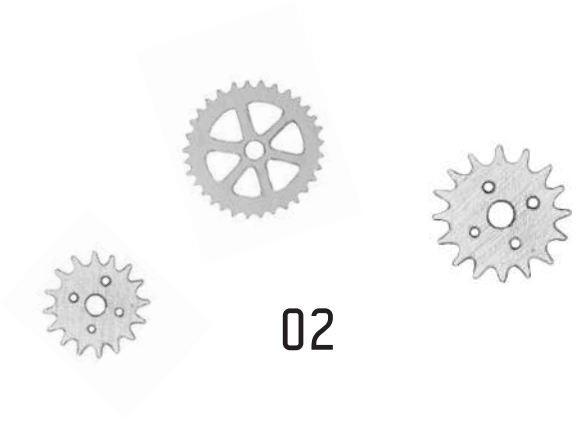
To Mirka zmátlo. Jednak datum úmrtí. Dost dlouho předtím, než se narodila holka, které by v roce 2024 bylo kolem patnácti. Jak by ji Čapek mohl znát? Není to náhodou celé nesmysl? Proč si vůbec myslí, že by ze snu měl vyvodit něco reálného? Současně ho ale zaujala ta formulace „podle oficiálních údajů“. Zněla trochu zvláštně.

„A kdy Čapek umřel podle skutečných údajů? Copak jde zemřít nějak neoficiálně?“ zeptal se zvědavě.

„Nemáme oprávnění,“ následovala strohá odpověď.

Mirek si v hlavě přehrával obraz Maji v tričku, které bylo z roku 2024. To je příliš jasná indicie na to, aby šlo jen o nereálný sen. Film *Propast věků* přece podle encyklopedie znalostí existuje. I *Dášeňka* existuje. Tak proč by nemohla existovat Maja. Ale co znamená to věnování v knize? Od spisovatele, který umřel skoro o sto let dřív, alespoň oficiálně. Tohle má jen jediné vysvětlení, prolétlo mu hlavou jako blesk.

Minimálně jeden z těch dvou musel ovládat cestování časem.

02

Když Mirek přišel do kuchyně, táta už seděl u jídelního stolu a máma právě horkou vodou zalévala instantní míchaná vajíčka se slaninou.

„Pojď se najíst, abys měl na tu plavbu dost energie. Přidala jsem ti tam výživovou složku s pomalým uvolňováním, ať nemáš hlad. Víš, že tam hlavně nemáme nic jíst."

„Díky," usmál se Mirek. A pak jen tak mimochodem dodal: „A mami, nedal by se ten výlet náhodou ještě změnit?"

Oba rodiče se na něj překvapeně podívali.

„Změnit?" zopakoval táta. „Proč? Titanik tě přece zajímá od dětství."

„Právě, od dětství. Ale teď jsem nějak zvědavý na pozdější dobu, třeba takové jedenadvacáté století by taky nemuselo…"

„Nesmysl," skočila mu do řeči máma. „Víš, jak bylo náročné vůbec získat vzdělávací povolení, pojištění, průvodce? Za pár hodin máme nástup, všechno je připravené, lodní lístky, kostýmy. A taky to nebyla právě levná záležitost. Když si pomyslím, kolik galaktických kreditů tahle legrace stojí."

Radomila se tvářila dotčeně, chtěla synovi udělat radost a ten místo toho…

„Já vím," usmál se na ni rychle Mirek. „Vždyť se těším, opravdu. To byl jen momentální nápad." Bylo mu jasné, že tímhle jeho pokus skončil. Mámu zklamat opravdu nechtěl – byla nadšená, jakou radost z dárku měl, tak to teď přece nezkazí.

„Vždyť necestujeme naposledy, ale poprvé. Příště se zase vypravíme do jiné doby," dodal ještě táta, aby uklidnil situaci, a loupl po Mirkovi zkoumavým pohledem.

Mirek už nic nenamítal.

Celou snídani probírali, jaké to asi na Titaniku bude, a nakonec se i jemu podařilo odsunout Maju do pozadí a znovu se začít pořádně těšit na plánovanou cestu. A až se mu o Maje bude zase zdát, třeba se jí může alespoň ve snu zkusit zeptat, jestli jsou všechny ty údaje, co o ní zjistil, pravdivé.

Po snídani nasedli to létomobilu a vyrazili do Cestovní kanceláře Čas. Brát si s sebou nic neměli, všechno dostanou na místě. Za žádnou cenu nesmělo dojít k situaci, aby se z pětadvacátého století cokoliv přesunulo do století dvacátého. Cokoliv, kromě jich samotných. To bylo jedno z mnoha pravidel, která museli odsouhlasit.

V budově cestovní kanceláře se nejdříve usadili na recepci. Počkali, až recepční zavolala cestující na Titanik. Nejdříve datovou tužkou vyplnili požadované dokumenty a pak pokračovali do dezinfekční a převlékací místnosti.

Mirek vstoupil do své kabiny, kde už visel světle šedý oblek z těžké vlny. Sako mělo podivně tuhé ramenní vycpávky a zlaté knoflíky, které se leskly, jako by byly skutečně ze vzácného kovu. Upřímně, moc pohodlné to oblečení nebylo. Košile – bílá a škrobená – mu drhla

o krk a vysoký límeček ho nutil držet hlavu výš, než byl zvyklý.

Kalhoty byly volné v kolenou, ale přesně padnoucí v pase – jako kdyby je někdo šil na jeho postavu, i když si byl jistý, že se takové akce nikdy nezúčastnil. Potom si nazul boty – tvrdé, kožené a naleštěné tak, že se v nich mohl skoro vidět. A aby toho nebylo málo, na hlavu si měl nasadit podivný klobouk s tmavou stuhou, který podle mámy „dokonale odpovídal představě mladého gentlemana z první třídy na Titaniku". Radomila měla dlouhé krémové šaty s krajkou, perlový náhrdelník a klobouček se síťkou, která jí jemně zakrývala obličej. Ctirad v tmavém obleku s vázankou, cylindrem a koženými rukavicemi iluzi prvotřídní rodinky z roku 1912 perfektně doplňoval.

Zamířili do odletové místnosti, kde už na ně čekal podobně ustrojený instruktor, který se jim představil jako Ignát Stokl. Měl jim dělat průvodce a také chránit klienty před jakýmkoliv případným nebezpečím. Teď už zbývalo jen vyladit přesun. Mirek sice věděl, že cestování samo o sobě nijak složité není, nevěděl však přesně, jak k němu dochází. To podléhalo utajení. Rozhlížel se okolo sebe a hledal, kde je asi schovaný nějaký stroj času. Místnost však byla dokonale prázdná až na vysoký stolek, na kterém stály tři sklenice a talířek se třemi růžovými tabletami.

Instruktor jim oznámil, že tyhle tablety budou muset spolknout, aby jejich těla byla schopná překonat časoprostor na základě pouhé myšlenky. Nejdříve ale musí znát tajný kód. Na svůj výlet budou mít přesně dvě hodiny. Jakmile se přesunou na místo, budou se pohybovat výhradně pospolu, nikdo se nikam od ostatních nevzdálí. Projdou si loď, dají si na ní kávu, do které

předtím nenápadně nasypou dezinfekční prášek v podobě cukru. To poslední, upřímně, neznělo příliš lákavě. Po dvou hodinách se automaticky vrátí zpátky, protože tableta obsahuje i návratovou složku.

Teď jen musí doladit, za jakých okolností na Titanik nastoupí. Vědí, že loď narazí do ledovce 14. dubna ve 23:40. Potopí se o dvě hodiny a čtyřicet minut později. Aby si tento adrenalinový zážitek užili, přesunou se na místo necelé dvě hodiny před nárazem. Těsně po něm se vrátí opět do budoucnosti. I kdyby je při mizení někdo zahlédl, v nastalém zmatku se na to zapomene. Obávat se ničeho nemusí, tablety fungují spolehlivě, déle než dvě hodiny je na lodi nenechají.

V té chvíli si Mirek uvědomil jednu věc, ze které mu poněkud zatrnulo. Jak to, že mu to předtím nedošlo, nejspíš ani rodičům? Budou se pohybovat mezi lidmi, kteří krátce nato v ledové vodě zemřou. A nesmí je varovat ani jim pomoci.

Podíval se na mámu, která rozpačitě pohlédla na otce. Možná to rodičům v té chvíli docvaklo také.

Instruktor mezitím sáhl do kapsy a s tajemným výrazem z ní vytáhl tři malé papírové kartičky, které rozdal jednotlivým členům cestovatelské skupiny.

„Tohle je časový kód," oznámil.

Mirek si vzal kartičku do ruky a zvědavě si ji prohlédl. Byla na ní řada číslic, nic víc – 215014041912. V první chvíli se v nich vůbec nevyznal, ale vzápětí si uvědomil, že dávají smysl. Dohromady skládají přesný čas, na kterém se právě domluvili – necelé dvě hodiny před nárazem Titaniku do ledovce, tedy 21:50 a datum 14. 4. 1912.

Vtom se mu vybavila jiná řada číslic, ta, co ji opakovala Maja ve snech. Rychle zabrousil do jejich vnitřní kartotéky. Promítl si blonďatou dívku, jak mu šeptala

do ucha: 203026052024. Vybavil si ta čísla dobře, ale doteď mu nedávala smysl. Kdyby je ale podle stejného klíče převedl na datum a čas, muselo to být 20:30, 26. května 2024. Stejný rok, ze kterého byl motiv filmu na tričku, jen krátce po jeho premiéře. Co mu to Maja ve snu říkala? *Proč nejsi tam, kde máš být?* Právě získal informaci, která těm všem snovým obrazům dává smysl. Už tušil, kde má být – Kaprova 48. A teď ví i kdy!

Jeho myšlenky se začaly ubírat úplně jinam, než myšlenky jeho rodičů a průvodce. Ten jim právě sděloval další pokyny: „Dobře si ta čísla zapamatujte, nesmíte v nich udělat chybu. Představují přesný čas, ve kterém se chcete ocitnout. Až budeme všichni připraveni, spolknete tabletu, chytneme se za ruce, zavřeme oči a soustředíme se pouze a jen na dvě věci. Tuhle číselnou řadu a místo. Tím je malá technická místnost mezi strojovnou a skladem nářadí ve II. podpalubí Titaniku. Ten večer tam zaručeně nikdo nebude, to víme jistě. Rozumíte dobře? Chce se někdo na něco zeptat?“

Radomila zvedla oči od lístku a tázavě se podívala na Mirka. Ten jen zavrtěl hlavou, že žádný dotaz nemá a je mu úplně všechno jasné.

„Můžeme tedy přistoupit k přesunu,“ rozhodl Ignát a pokynul jim rukou, aby se chopili svých tablet. S jejich pomocí se mají právě teď vydat na svou vysněnou cestu.

Mirek vzal růžovou pilulku ze stolu a současně s ní sklenici vody. Pohlédl na matku a otce, oba se na něj povzbudivě usmáli. Sami už své sklenice i tablety také drželi v ruce. Všichni tři kývli na Ignáta, že jsou připraveni.

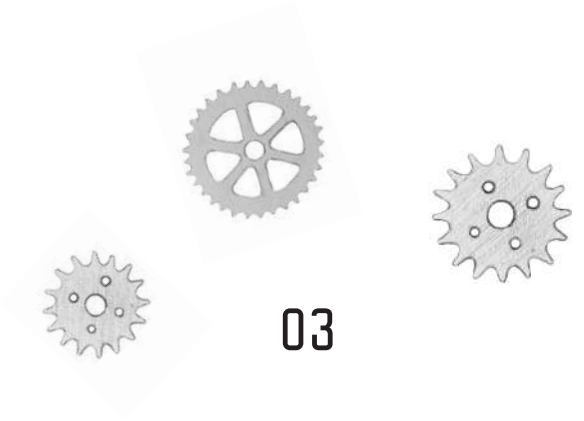
„Dobře,“ řekl instruktor. „Vzhůru na Titanik. A kdybychom se z jakýchkoliv důvodů náhodou rozdělili, nemusíte mít z ničeho strach. Všichni se tu za dvě hodiny

zase sejdeme díky návratové složce v tabletě. Můžete ji spolknout. Teď.“

Trojice tak učinila. Ještě jednou pohlédli na shodné číselné řady, odložili sklenice i papírky, chytli se za ruce, zavřeli oči a ponořili se do hlubokého soustředění.

Jen Mirek oči ještě na chvíli otevřel a pohlédl na Radomilu. Rty se mu lehce zvlnily, když pronášel dvě neslyšná slova.

Zachytit by je mohl jen ten, kdo dokáže odezírat ze rtů: „Promiň, mami…“

03

Zatímco Mirkovi rodiče a jejich průvodce intenzivně mysleli na čas a místo, kde a kdy se mají objevit na Titaniku, Mirkovi běžela v hlavě úplně jiná číselná řada. A místo také zcela odlišné od technické místnosti v podpalubí lodi. A pak s úlekem pocítil, že se jeho tělo začíná rozpouštět v čase. Byl to pocit děsivý a fascinující zároveň. Na jednu stranu pocit naprosté bezmoci a současně vědomí, že může pouhou myšlenkou se svým tělem učinit úplně cokoliv v jakémkoliv čase a prostoru.

Když oči otevřel, zjistil, že stojí na chodníku před vysokým rohovým domem na křižovatce dvou ulic. Srdce mu zběsile tlouklo a musel se soustředit především na to, aby se udržel na rozechvělých nohou a nepodlomila se mu kolena. Jakmile se konečně dokázal trochu vzchopit a soustředit, opatrně se rozhlédl okolo sebe. A v první chvíli se lekl.

Těsně před ním se zastavil jakýsi chlápek a překvapeně na něj hleděl. Protřel si oči a znovu se na Mirka podíval. Cosi řekl, ale jazykem, který Mirek neovládal. Pak ten člověk zavrtěl hlavou v nejistotě, jestli jeho mozek funguje, jak má, obešel Mirka a odkráčel pryč. I pár jiných lidí si ho zvědavě prohlédlo, ale větší pozornost

mu nevěnovali. Nejspíš zahlédli, jak se tu náhle zjevil. To nebylo právě chytré. Nebo budí rozruch tím oblekem? napadlo ho ještě. Vždyť má na sobě kostým z roku 1912 a tohle je rok 2024, pokud tedy jeho rychlý a nepříliš promyšlený plán vyšel. Ale pak si všiml, že kousek od něj parkuje červený automobil s otevřenou střechou a jeho řidič má na sobě téměř stejný oblek jako Mirek. Že by také přicestoval časem? Právě se u něj zastavili muž se ženou, oba oblečení v krátkých kalhotách a tričku, a na cosi se ho zeptali. Chlápek v kostýmu jim pokynul, aby nasedli, sám si sedl za volant, nastartoval a pomalu se rozjel.

Mirek stál a fascinovaně se rozhlížel okolo sebe. Úkol číslo jedna. Zjistit, jestli se vážně ocitl v době, ve které chtěl.

„Je tohle opravdu rok 2024? Jak to mám poznat?“ zeptal se rychle Oskara ve své hlavě. Chvíli to trvalo, než se ozvala odpověď. Ta ho ale nepotěšila: „Zařízení mimo signál. Satelitní síť nestabilní. Nebezpečí průniku dezinformací.“

Mirek se znovu obezřetně rozhlédl kolem sebe. Svět okolo mu nijak nebezpečný nebo nestabilní nepřipadal.

„Připojení k síti deaktivováno,“ ozval se Oskarův hlas hned nato znovu. „Vnější synchronizace pozastavena. K dispozici pouze uložená data.“

No to je teda skvělé, povzdechl si. Ocitl se v době, o které nemá ani páru, a jeho vnitřní asistent Oskar, který ho za posledních deset let neopouštěl ani na záchodě, je mimo signál. A on si samozřejmě nic do interní paměti neukládal. Teď je ale pozdě litovat. Mirek se zhluboka nadechl. Co si má počít?

„Oskare? Máš tam uloženého něco, co by mi teď mohlo pomoct?“

„Automatický překladač," odpověděl vnitřní hlas stručně. Jasně, ten si přece stáhl kvůli Titaniku, teď se může taky hodit, když se bude chtít s někým domluvit. I když Maje ve snu rozuměl dobře i přes tu časovou vzdálenost několika století. Ale ve snech si člověk může dobře rozumět i s vařenou mrkví, že.

Myšlenka na Maju ho zase vrátila do reality. Otočil se. Dům, před kterým stál, měl na sobě tabulku s číslem 48. A o kus dál na zdi jinou s nápisem Kaprova. Není si sice jistý, v jakém je tu čase, ale do místa se každopádně trefil.

Dveře do domu se před ním otevřely. Vyšel z nich nějaký člověk, a když Mirka uviděl, pobaveně se usmál a přidržel mu je. Tak tedy vešel dovnitř. Jestli by měl Maju někde hledat, kde jinde než v tomhle domě.

Ocitl se na prostorné chodbě. Došel ke schodišti, stoupl na první schod a vyčkával, jestli se rozjede. Ale ne, jezdicí mechanismus nejspíš fungoval jinak, než byl zvyklý. Ještě zkusil poskočit, ale nic. V té chvíli se rozsvítilo okýnko dveří vedle schodiště a za ním se cosi pohnulo. Mirek k němu opatrně přistoupil a sledoval, jak se kamsi nahoru vznáší malá kabina uchycená na provaze. To snad ne. Oni tu nemají výtahy na principu geomagnetického vlnění? Co když se to lano utrhne?! Usoudil, že schody, které nejezdí, budou k průzkumu domu bezpečnější než podezřelá jezdící skříň. A vydal se po schodišti do prvního patra.

Mezitím výtah v nejvyšším patře zastavil, někdo do něj nastoupil a kabina se pohnula směrem dolů. Mirek si jí ale nevšímal. Právě totiž zjistil, že v jednotlivých patrech jsou dveře a na těch dveřích jsou nápisy, které by mohly představovat jména. Podobná se vyskytovala i v jeho době. U každých dveří byl jakýsi čudlík. Mirek

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Opraváři času: Hlubiny temné minulosti**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.